

Kinderen en Bijnadoodervaringen

enkele vertellingen

Door Phyllis Atwater¹

Sinds 1978 is het onderzoek naar het fenomeen bijnadoodervaringen mijn voornaamste werkgebied geweest. Ik gebruik politieke onderzoekstechnieken als basis voor mijn onderzoekswerk. Sommige van mijn bevindingen zijn wetenschappelijk geverifieerd in prospectieve² studies.

Ik wil het met name hebben over kinderen. KinderBDE's ondergaan dezelfde ervaringen als volwassenen, maar zij gaan er anders mee om, soms zelfs op tegenovergestelde wijze.

Verrassend genoeg kunnen kinderen die zich nog in de baarmoeder bevinden, of tijdens de geboorte, en baby's en peuters ook een bijnadoodervaring beleven. Tegen de tijd dat ze zich verbaal kunnen uitdrukken, doen onze kleinste belevers hun best anderen duidelijk te maken wat hun is overkomen, door woord, tekeningen, woorden op papier, of in activiteiten. De manier waarop hun pogingen hun verhaal te delen wordt ontvangen bepaalt in grote mate of deze ervaring een positieve of een negatieve invloed op hun leven heeft, of opzij wordt gezet, genegeerd of onderdrukt. Hoewel het patroon van na-effecten (fysiek zowel als mentaal) niet kan worden ontkend, kan de ervaring zelf dat wel.

Via hun expressie en woordgebruik vertonen deze kleintjes symptomen die er op wijzen dat ze kennis in zich hebben van beelden van een andere wereld waaraan ze blootstonden, in plaats van, of in aanvulling op, die van hun huidige aardse omgeving en hun aardse familie. Terwijl hun temporaalkwabben zich vormden, lijken zij hun eigen "gegevensbank" over vormen, afmetingen, kleur, geur, klank, beweging en smaak te hebben aangelegd, om zich zo aan te passen aan de "andere-wereld-modellen" die hun werden geboden tijdens hun bijnadoodervaring. (De temporaalkwabben zitten aan beide kanten van ons hoofd, net boven onze oren en dichterbij de slapen toe. Ze functioneren als een bibliotheek waarin we onze indrukken opnemen en aanpassen – vanaf onze geboorte tot onze dood). Deze kennis wordt aangevuld door een grotere zintuiglijke gevoeligheid en een meer ontwikkelde intuïtie, tot op het niveau dat het kind wijzer kan lijken dan zijn of haar leeftijd veronderstelt, terwijl het kind in feite alleen maar reageert op een wijze die voor hem of haar natuurlijk aanvoelt.

Het komt regelmatig voor dat familie en vrienden de manier van informatieverwerking van de kleine niet kunnen verklaren of herkennen, omdat deze anders is dan hun eigen wereldbeeld. Net zoals psychologen vaak niet getraind zijn om te kunnen interpreteren wat het kind is overkomen.

Hierna volgt een korte samenvatting van verschillen betreffende het omgaan met de na-effecten van een bijnadoodervaring tussen kinderen en volwassenen, zoals die ik heb waargenomen.

- **Volwassenen** — verwerken veranderingen naderhand en hebben de behoefte aan nieuwe referentiepunten om hun identiteit opnieuw vast te kunnen stellen. Zij voelen de uitdaging om zichzelf en hun leven opnieuw te bekijken vanuit een ander perspectief. Er kan vergeleken worden tussen hun gedrag vóór, en dat van na de BDE.
- **Kinderen** — moeten omgaan met het gegeven dat wat zij in de wereld om hen heen ervaren niet overeenstemt met dat wat zij ook kennen en waar zij zich mee identificeren. Zij worden uitgedaagd hun bron van uniek zijn als mens, en de waarde van wat zij hebben meegekregen door de BDE te leren herkennen. Wat hen gebeurde vormt de basis van alles wat zij weten. Kortom: volwassenen integreren hun BDE, kinderen compenseren hem.

In tegenstelling tot mijn werk met volwassen ervarers, waarin ik ontdekte dat het de meesten onder hen ongeveer zeven jaar kost om hun belevenis te integreren, ontdekte ik dat kind ervarers er twintig tot dertig jaar over kunnen doen om die van hún te verwerken. Dit is niet noodzakelijk iets om somber van te worden, omdat compenseren de belangrijkste manier is waarop kinderen zich aanpassen aan de veranderende omstandigheden in hun leven. Zodra ze zich echter hebben aangepast duurt het meestal tot de middelbare leeftijd voordat zij zich het hoe en waarom gaan afvragen. Een kind is prima in staat om op een gezonde manier een afweging te maken tussen twee verschillende opvattingen over de wereld, als zij ondersteunende ouders of verwanten hebben die goede luisterraars zijn en de kunst verstaan hun kind zichzelf te laten ontdekken zonder dat het zich "anders" of gek voelt, en tegelijkertijd hun de grenzen van de omringende wereld te doen beseffen. Dit kan bereikt worden door het evenwicht te vinden tussen open en aanmoedigend zijn (zonder het onder druk te zetten of anderszins af te remmen) en het handhaven van basale disciplines die het kind nodig heeft om gezond op te kunnen groeien.

Veel verhalen en observaties over kind BDE's, tips en suggesties over de wijze waarop zij ondersteund kunnen worden en hoe u er zelf mee om kunt gaan (als u een ouder bent) zijn opgenomen in mijn boek *"The new children and near-death experiences"*. (Inner traditions/Bear&Co, Rochester, VT, 2003). Hierna volgen twee verhalen die echter niet in mijn boek vermeld staan, en die de bijnadoodervaringen betreffen van twee tienjarige meisjes. Het eerste gaat over Ann, nu een jonge volwassene die in New Jersey woont. Ik geef haar eigen verhaal weer.

Ann

"Toen ik tien jaar was, werd ik bijna geëlectrocuteerd en vervolgens had ik een bijnadoodervaring. Ik zat op mijn gemak op de bovenste balk van mijn tuinschommel toen ik mijn evenwicht verloor. Direct boven mijn hoofd was een elektriciteit-

kabel waarop 220 Volt stond. Ik greep daarnaar om te voorkomen dat ik viel. Welnu, gedurende ongeveer 4 minuten ging er 220 Volt door mijn lichaam, totdat mijn vader de hoofdschakelaar van de elektriciteit in het huis omdraaide. Ik viel toen bijna onmiddellijk, en een buurman die de commotie had bemerkt kwam aanrennen en hij kon me net opvangen. Hij overhandigde mij over aan mijn moeder die me het huis indroeg, waar mijn vader me reanimeerde en ik weer bijkwam.

“Ik herinner me dat mijn ziel mijn lichaam verliet door mijn hoofd en dat ik recht omhoog ging naar een open tunnel die donker, maar niet beangstigend was. Ik ging met grote snelheid en na een tijdje werd de tunnel doorzichtig. Ik zag puntjes van twinkelend licht en andere geesten die door tunnels parallel aan de mijne gingen, sommige naar boven andere naar beneden.

Wolk van Licht

“Toen bereikte ik het einde van mijn tunnel en bleef ter plekke zweven. Ik voelde een ongelooflijk gevoel van onvoorwaardelijke liefde door me heengaan. Het was iets zó prachtig als ik daarvoor nog nooit had meegemaakt. Ik keek om me heen en zag de weidsheid van het universum overal om me heen. Aan mijn linkerkant was de gestalte van mijn onlangs overleden grootmoeder die een gebloemde jurk aan had, net zoals ik me haar herinnerde op aarde. Ze sprak telepathisch tegen me, ze zei: ‘Het is nog niet je tijd. Je hebt een taak. Je moet teruggaan.’ Ik zag direct voor me een enorme wolk van licht. Een vriendelijke, liefhebbende stem sprak vanuit die wolk telepathisch tegen me. Je kon niet horen of die stem mannelijk of vrouwelijk was, maar die zei: ‘De keuze is aan jou. Jij moet beslissen’. Ik wist op dat moment dat welke beslissing ik ook nam, hij goed zou zijn. Ik miste mijn familie niet en had geen spijt over mijn leven op aarde. Ik was volkomen bereid om daar te blijven voor alle eeuwigheid, maar mijn grootmoeders opmerking had me doen beseffen dat er meer zou zijn dat ik moest bereiken in mijn leven. Op dat moment werd ik teruggetrokken in de tunnel en heel snel zweefde ik me boven mijn tien jaar oude lichaam. Ik dacht, hoe kon ik ooit in dat kleine lichaam passen? Tenslotte herinner ik me dat ik wakker werd met mijn vader over me heen gebogen en de rest van het gezin die naar mij staarden.

“De dokter kwam al snel bij ons huis en hij zei dat ik heel veel geluk had gehad. Het enige dat ik eraan heb overgehouden is één litteken op mijn hand, namelijk daar waar ik de elektriciteitskabel had beetgepakt. Ik had geen hersenletsel, brandwonden of andere verwondingen. ik denk dus dat ik ook een genezing moet hebben ontvangen, omdat het normale gevolg van een dergelijke langdurende schok vrij ernstig zou zijn.”

Denise

Het verhaal van Denise wordt door haar vader Doug verteld. Ze staat aan het begin van haar tienerjaren en het gezin woont in de staat Utah.

“In de zomer van 1999 telde ons dochttertje Denise de weken, dagen, uren, minuten en seconden af tot school weer zou beginnen. Denise was altijd een opgewekt en lief meisje.

“Vlak na het begin van het schoolseizoen veranderde haar persoonlijkheid. Ze voelde zich ongelukkig en klaagde dat ze hekel had aan school, aan haar vrienden, aan alles. Toen be-

gon ze steeds naar de badkamer te gaan, waar ze liters en liters water dronk. Ze werd steeds misselijk en voelde zich gewoon niet goed. We informeerden bij verschillende mensen in de buurt die werkzaam waren in de medische sector naar de symptomen die ze vertoonde en men vertelde ons dat het waarschijnlijk gewoon een virus was. Eén was zelfs een diabetisch verpleegkundige, een ander was arts!”

“Ten slotte voelde ze zich echt ziek op die bewuste vrijdag, 5 november. Ze speelde 's ochtends met haar moeder, at haar lunch en vroeg of ze even een dutje kon gaan doen. Mijn vrouw ging een uur later naar haar kijken: ze sliep. Toen ze nog een uur later weer ging kijken naar Denise, merkte ze dat ze niet had bewogen en erg vreemd ademde. Ze riep me en we zagen dat haar ogen waren weggedraaid in de kassen en dat ze niet reageerde.”

Denise werd met spoed naar het ziekenhuis gebracht, waar men constateerde dat ze in coma was geraakt als gevolg van suikerziekte. “Toen ze haar kleren uitdeden, schrok ik toen ik zag wat een mager meisje ze was geworden. Ik staarde naar haar vol ongeloof.” Ze deden allerlei onderzoeken, een CAT-scan en andere tests en concludeerden dat ze niet alleen in een diabetisch coma was, maar ook een beroerte had gehad. “Het zat aan de basis van de linkerzijde van de hersenen, haar hoofdslagader. De arts zei dat de linkerzijde van haar hersenen voor tweederde waren vernietigd door de hersenbloeding. De aderen en haarvaten waren gescheurd alsof het velletjes papier waren en het bloed had vrij weg kunnen stromen. Normaliter zouden ze een drain aanbrengen en het bloed laten wegvloeien, maar ze was te ver heen en de artsen zagen er geen heil in om dit alsnog te doen. Al haar organen waren tot stilstand aan het komen. Ze zou niet langer dan 24 uur leven, vertelden ze ons. Als ze door een wonder toch zou overleven, zou ze de rest van haar leven vegeteren als een plant.”

De schrik en de mentale druk op het gezin waren enorm. En toch, drie dagen later was Denise nog steeds in leven en ademde. Nadat het hulpplangetje uit haar keel was verwijderd werd ze wakker, keek haar angstige ouders aan en zei dat ze honger had. Een verpleegster die erbij was, was helemaal van haar stuk van die opmerking en haalde snel een medisch team erbij. Nog eens drie dagen later kon Denise op eigen kracht een stukje lopen. De medische staf was stomverbaasd over het herstel. Ze kreeg als bijnaam het “wonderkind”. Vijfentwintig dagen nadat ze in het ziekenhuis was opgenomen, mocht ze weer naar huis. Haar ouders hadden inmiddels geleerd hoe ze haar twee insuline-injecties per dag moesten geven.

Haar vader vervolgt: “Op een dag was ik bezig haar insuline toe te dienen en ze bleef zich ertegen verzetten. Ze wilde niet dat ik haar de injectie gaf. Na drie kwartier begon ik echt boos op haar te worden. Ze schreeuwde, terwijl ze met haar vinger naar een plek boven mijn hoofd wees, dat ik ‘boos en rood was’. Ik vroeg haar waar ze het in godsnaam over had. ‘Je bent boos, je bent rood’, zei ze weer. Ik had genoeg boeken gelezen om kennis te hebben van het energieveld rond ons lichaam, de aura. ‘Kun je aura's zien?’ vroeg ik. ‘Wat is dat?’, was haar wedervraag. Ik vertelde haar dat dat de energie rond ons lichaam was. Ze zei dat ze die kon zien vanaf het moment dat ze uit haar coma was bijgekomen. Dit betekende voor ons gezin het binnentreden in een wereld waarvan we niet wisten dat hij bestond.

Meer talenten

“In de loop van de volgende maand toonde Denise meer gaven of talenten en vertelde ons veel. Ze kon niet alleen de aura rond een persoon waarnemen, ze wist ook wat de kleur betekende. Ze zag toen alleen nog het eerste niveau van de aura. Nu is ze in staat om ‘geesten’ te zien, zoals wij ze noemen en overleden mensen. Ze ziet Christus en de Hemelse Vader. Ze kan vertellen wat soort voor mens je bent: ze ziet in je hart. Het meest fascinerende dat ze ons vertelde was dat ze gedurende de drie dagen van haar coma, die tijd doorgebracht had met Jezus. Ze vertelde me over zijn geboorte, zijn leven, zijn lijden, het kruis. Alles tot in elk detail, de kleuren, geuren, geluiden. Ze vertelde me dingen waarvan ik wist dat een tienjarige die niet geweten kon hebben.”

“Dit alles veranderde ons leven ingrijpend. Mijn vrouw en ik hebben zes kinderen, waarvan vijf op dat moment nog thuis waren. Het gebeuren rond Denise riep bij de andere gezinsleden spanningen op. In mijn hart wist ik dat Denise de waarheid sprak over wat ze had meegemaakt. Maar het was voor anderen moeilijk te begrijpen en te aanvaarden. We leerden ook toen veel van onze kleine tienjarige dochter.”

Een uitgebreidere beschrijving over hetgeen met Denise en haar familie gebeurde is te vinden op mijn website, www.cinemind.com/atwater. Het is voor hun een verhaal dat nog steeds doorgaat, met veel lessen voor ieder van ons. Dat we elkaar niet moeten veroordelen, en over wat onvoorwaardelijke liefde werkelijk is en hoe we die kunnen uiten. Na enige innerlijke weerstand besloot Denise’s vader Doug een boek te schrijven over hun gezinsbelevissen. Hem was voorspeld dat hij dat zou doen. Zijn eerste boek was *“Possibilities...Lessons from the spirit”*. Ze hebben er evenveel weggeven als er zijn verkocht. Het gezin reist nu veel en houden wat zij noemen “boekbesprekingen”, waarbij zij, en Denise, mensen laten delen in hun ervaringen. Hun website is www.publishinghope.com.

We kunnen allen profiteren van de kennis die deze familie heeft opgedaan door het moeten omgaan met en accepteren van hun “nieuwe” dochter. Bijnadoodervaringen zijn niet eenvoudig, ongeacht de lengte van de episode of het verhaal. Ze zijn een uitdaging aan ons verstand en onze overtuigingen, en vragen ons mogelijkheden die onwettelijk en onlogisch lijken opnieuw te bekijken. Zodra onze geliefden herstellen van wat voor ziekte of ongeluk ook, willen we ons leven graag voort-

zetten zoals het was. Sommige BDE’s zijn in staat daaraan te voldoen; de grote meerderheid – vooral kinderen – niet. De meeste jongere BDE’s zijn dermate veranderd in hun ziens- en levenswijze, dat ze voor hun ouders en leraren een raadsel zijn geworden.

Ik ben heel dankbaar dat steeds meer raadgevenden, therapeuten, de medische zorg en opvoeders nu het boek *“The new children and near-death experiences”* als een handboek gebruiken om de groep kinderen te kunnen begeleiden die zich ontwikkelen buiten de normale denkkaders om, en die kunnen abstraheren op jonge leeftijd, en niet meer in reguliere scholing passen, en soms het ADHD-stempel krijgen terwijl dat niet het geval is. De getuigenis van kinderen met bijnadoodervaringen kan als model worden gebruikt om miljoenen kinderen die een hogere gevoeligheid dan gemiddeld hebben, beter te begrijpen.

Momenteel werk ik aan een boek waarmee ik deze kinderen hoop te bereiken en dat ingaat op wat er zich werkelijk in onze bevolking en onze wereld afspeelt. Termen als “indigo-kinderen” schieten veel tekort om het fenomeen te beschrijven. Als we de hedendaagse jeugd willen begrijpen, moeten ook wij buiten de vaststaande kaders denken en heroverwegen wat we denken te weten over onszelf en het evolutieproces.

* * *

P.M.H. Atwater, L.H.D. heeft zes boeken geschreven over haar onderzoeken naar bijnadoodervaringen. Het zijn: *Coming back to life*, *Beyond the light*, *Future memory*, *Children of the new millennium*, *The complete idiots guide to near-death experiences*, en *The new children and near-death experiences*.

Vertaling: Jacqueline Schippers

Noten:

1. Deze tekst werd overgenomen van Atwaters website.
2. Dit zijn onderzoeken die een fenomeen niet achteraf beoordelen (= retrospectief) maar dus, als het ware, vooruit kijken (= prospectief). Het beroemde onderzoek van Pim van Lommel et al waarvan verslag werd gedaan in *The Lancet* in 2001 is een voorbeeld van een prospectief onderzoek: kort gezegd, werd er gereageerd op de hartstilstanden die zich gingen voordoen en waarbij mogelijk een bde op zou treden, dan dat men reeds voorgedane traumatische ervaringen waarbij een bde optrad achteraf in kaart bracht. – Red)